

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XII. Qualiter maligni spiritus Sor. Joannam diversis tentationibus infestarint, & ex adverso Joanna stygios Genios cruciarit, adegeritque ad laudandum Deum, ac virginitatem benedictæ Matris ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

DEO Virginum cordicus altissimè
imprimeretur, quandoquidem illæ
velut DEO desponsæ ei sint ampliùs
obstrictæ.

CAPUT XII.

*Qualiter maligni Spiritus Sor. Joannam
diversis tentationibus infestavit, & ex
adverso Joannæ stygios Genios cruciavit,
adegeritque ad laudandum DEUM,
ac Virginitatem ejus benedicta
Matris confitendam.*

*Varis et-
iam præter
continuas
luctas, ten-
tationibus
Joannam
infestant
Dæmones.*

IN mundi exordio Dominus ad Tar-
tareum serpentem dixit. Inimicitias
ponam inter te & mulierem: tu in-
diaberis calcaneo illius; at illa conte-
ret caput tuum, Gen. 3. v. 15. Divinum
istud eloquium apertissimè Sor. nostræ
Joannæ convenit in matura confide-
ratione continui incessantique; confi-
ctus ac certaminis, quod Adversarius
noster Serpens infernalis cum hac ani-
mola Heroide Joannæ gessit. Intueri
nobis perspicue licet, quòd jam dicta
Divina comminatio examussim ac
propriè impleatur, dum penes acerti-
mos congressus luctasque quas cum
hac invicta Viragine malignus hostis
subit, multis variisque illam tentatio-
nibus, præterquam contra pudibitiã,
infestavit, tametsi is semper suis pro-
priis itretus laqueis, captus, explosus
exhibitusque pudore & ignominia
affectus discesserit. Primò quidem
prætextu necessitatis Sponsæ Christi
sobrietatem & abstinentiã multi-
modis impugnavit. Novit is peropti-
mè naturali & indefinenti ferè neces-
sitate, quam nos mortales patimur,
aut nobis imaginamur, uti, atque per

id ceu apertissimum animi nostri ca-
strum oppugnare. Laborabat Sor. Jo-
anna crebro continuã & perseveran-
te febris, è cuius æstu ingens ei nasce-
batur sitis. Dum aliquando solito ma-
gis è febris languesceret, intravère
Cellam ejus duæ specie externâ spe-
ctabiles personæ, attulerant illæ am-
phoram aquæ plenam, limpidissimæ
& cristallinæ claritatis, nimirum
quantum exterius videri noscique po-
terat. Alloquuntur illa Joannam ac di-
cunt: Accipe, ô famula DEI, hunc po-
tum, tuamque restingue sitim. Huc
nos ablegati sumus ut refocillamen-
tum istud tibi deferamus. Turbata op-
pidò dum hæc audit videtq; prudens
ac circumspecta Virgo fuit, & non
cupio ego bibere inquit; aqua si qui-
dem hæc falsa nimium est & amara.
Quid ais? respondent illi, liba modo
gustaque & gustu ipso experiere præ-
dulcem illam esse. Jam dixi, & dico me
id facere nolle iterumque inquit Joan-
na, fons mihi est, quo sitim meam
relevem ac restinguam, videlicet vul-
nus lateris Christi Redemptoris mei.
Atque his disparuère adversarii, qui
haustulū gustulumq; ei propinare ni-
tebantur. Ut verò viderunt ad fontem
vitæ Joannam hædere, cum eisdem u-
na etiam spes eorum dilapsa evanuit.

Neq; tamen adhuc ei herbam
portigere, remq; perditam fateri vo-
lebant; verum conabantur Joannam,
uti olim Evam supplantare, itaque à
potu ad cibum devenire. Erat Christi
Sponsæ abstinencia tam severa, ut non
abs re dicere possimus, vitam ejus mi-
raculosè sustentatam fuisse. Potissi-
mum tamen diebus S. Communionis
omniò nullo vescabatur, eã scili-
cet

*Sitibundæ
febris Joan-
næ aquam
offerunt
Dæmones,
at illarum
fontem, sicut
illæ offerunt.*

*Carnis ver-
vecina ap-
petitum ei
excitant.*

cer piæ mentis persuasione, nihil gu-
stare debere os illud, quod panem
Cœli manducavit. Aliquando cum
S. Synaxi refecta fuisset, cupido illam
& immodica subiit orexis assæ verve-
cinæ carnis edendæ. Utebatur in hac
tentatione Dæmon prætextu gravis
necessitatis, dum nimirum Joanna
tantam sentiret debilitatem, velut to-
ta deficiens jamjam casura & occasu-
ra esset. At verò facile famula D. ag-
novit tentationem istam à Dæmonis
astu provenire, dum nimirum susce-
ptam Sacram buccellam suo in pecto-
re adhuc dum tam integram ac recen-
tem conspicit, velut si eodem susce-
pta momento fuisset, quodque co-
lor natus Cœlestem panem non
consumpserit, sed neque in minimo
alterârit. Simul ac igitur id Joanna
cognovit, sequentibus verbis corpus
suum est allocuta, Tu bestia, cur non
cognoscis res, ut in te sunt, sed cupis,
& fallaci perversoque ordine ac mo-
do eas intellectui proponis, velut si u-
tiles, suaves pulchræque sint? Quo-
niam verò sat mi perspectum est,
quod omne quod tibi arridet, facile
in fraudem inducere me posset, idcir-
co ego cupiditati voluptatique tuæ
morem non geram, sed juxta necessi-
tatem duntaxat te sustentabo; atque
his in horum descendit, collegitque
pugillam absinthii, ori illud ingessit
cepitque mandere ac dicere, ede ede
bene ut bestia, nam hoc edulium pro-
prium tuum est sustentaculum. Adsta-
bant maligni spiritus, & furibundâ
rabie hæc eam agentem contempla-
bantur, quodque astutiâ & fraude
non poterant vi efficere conabantur.
Quatuor ergo illorum Joannam ad-

oriuntur, duo manus retro post ter-
gum ei tenebant, alii duo illi os vi di-
duxerunt, introque aliquantum assæ
carnis ingesserunt. Obstiparat qui-
dē dentium sæpe os Joanna carnem-
que eamprehendere noluit; mali au-
tem Dæmones furibundo suo more
suis unguibus, dentes ei ab invicem
separarunt, atque intra eos carnem ei
intruserunt, dicentes: totam huc af-
ferre carnem, edere illa eam debet
etiam invita. Ubi ergo magnam vim
potentiamque Joanna vidit, inclamat
Sanctissimam Virginem ac DEI Pa-
rentem, & ait: O MARIA! O DEI
Mater & misericordix, esto mihi pro-
pitia. Ad invocationem Sor. Joannæ
advenit Regina Cœli opitulatum fi-
liæ suæ, comitata S. Mater Clarâ, S.
Catharinâ Senensi, ac D. Matre Te-
refia. Tumque Gloriosissima Virgo
Maria, tanquam Regina, Tartareos
spiritus Imperatoriâ severâque voce
allocuta, ait: Quid hic agitis vos ma-
ledicti à DEO spiritus? Unde vobis
tantum audaciæ, ut cum dilecta & e-
lecta filii mei tali pacto procedatis?
Exeste hinc, apagite protinus atque
in Orcum faceffite, eò namque per-
tinetis. Ululabant Dæmones fugam-
que continuo ceperunt. Post hæc SS.
Virgo Joannam est complexa, eique
benedicens ait: Erige te animo, filia
mea, quandoquidem volupe est filio
meo tuum cum damnatis spiritibus
certamen intueri. Ita prorsus. Hujus
rei causâ asseverare possumus, quod
per DEI voluntatem prædicti con-
flictus non semel duntaxat, sed sæ-
pius fuerint initi, prout, conside-
rando cruentissimum certamen quod
patiens Job gessit cum Dæmone,
(super

(super quem virum probum totum ferè Cælum incubuerat) D. Chrylost. hom. 1. ad pop. Ant. Divinam interrogat Majestatem, quamdiu tandem infinita ejus Bonitas inducet in animum istum amicum suum in tam multiplici, tamque sæpe repetita calamitate ac ærumna contemplari? Et deinde ad interrogationem suam ipsemet respondet, quòd magnanimitati ejuspiam viri certamen, dum is nimirum certando cum diabolo triumphat, pergratum sit Divinis oculis spectaculum, quodque sua Majestas illud ita amet, ut non unâ solum vice, sed frequentius etiam delectet eum ejusmodi congressum duellumque intueri. Et hoc illud est, quod prædicto modo SS. Virgo Maria filix suæ Joannæ indicavit, ut nimirum sumeret animos excitaretque se ad pugnandum cum Tartareis hostibus: quandoquidem Divinus ejus Filius tantâ voluptate teneretur spectando ejus fortitudinē, cum certamine vincit ac triumphat, sicut eum delectet non semel tantum, sed quàm frequentissimè tale certamen ac triumphum spectare.

Tali ratione, variâ multiplicique imò incessanter fervente pugnâ, Divinæ Majestati sæpenumero spiritus maligni gratum præbuere spectaculum. Et quia copiam nacti fuere infernales inimici Sponsam Christi infestandi, id eo vix uno finito certamine, mox alterum oriebatur. Ubi vero animadvertunt capitalem, juratamque suam adversariam malis vinci non posse, aliis utendum sibi armis existimavere. Cogitabant ergo fraudibus ac dolis famulam D. adoriri, ac per pigmentata & byssina verba palpis ac

vulpinationibus circumvenire. Erat quandoque Sponsa Christi aliquot ante Natalem ejus diebus, in ejusdem Mysterii, usitato sibi more, altissima contemplatione profundè immersa, & extra se abrepta, & prout in ejusmodi contemplationibus usuenire solebat, Divini amoris flamma Joannam adeò succendit, tantopereque flamma hæc (dum recogitat DEUM venisse ut mundum igne sui amoris succenderet) in Sponsa ejus exarsit & invaluit, ut deflagaret & consumeretur astu desiderii, quò scilicet totus mundus pariter amore Divino ardere posset, tumque vehementi sui spiritus impulsu velut æstro percita, ad cuncta Moniales, quæ in ejus venere conspectum ajebat. Quid agimus nos, Sorores meæ, quid agimus? JE. SUS! Quam nos frigida sumus! imò quantum gelu obriguimus! O si quæsa Divini amoris igne absumamur! O verè prædulce incendium! Sic semper gliscens, semper increscens amoris incendium usque adeò in ejus corde invaluit, ut deinceps pleno in Sponsam Domini potiretur imperio & quidem tam impotenter, ut quandoque noctu dum post Matutinum in Choro contemplationi vulnere lateris vacaret, (in quo castissima hæc columba nidū habuit, in foramine videlicet Divinæ petrae) amatrix Sponsa in hac Divini amoris fornace ardere cœperit, simulq; intimo cordis flagrantis desiderio, ut omnia mortalium corda, ad suaves amabilesq; ejus incendii flamas incallescere possent, sic ut Divino Sponsio suo diceret. Mi Deus ac Domine, quadoquidem vulnus istud tui lateris, hæc

porta

*Spectaculum
DEO gratissimum
certamen
cum hostibus
animæ,
ac de his triumphus.*

*Amore
DEI
Sponsa
na alia
Conformi
ad eundem
incentu.*

*De
que
dolo
din.*

„ porta vitæ, hic ad Regium cordis
 „ tui Palatium ingressus est apertus,
 „ ubi omnis plenitudo Divinitatis
 „ tuæ inhabitat; nemo igitur à tan-
 „ to bono à tanta salute excludatur.
 „ Sine huc cunctos introire morta-
 „ les, huc tu illos admittit actui par-
 „ ticipes effice. Omnes huc advo-
 „ ca, nam aliqui aqua, quæ com-
 „ munis non est omnibus, tamen si
 „ de Cælo veniat, parum fertilem
 „ annum facit. Tu Sol es mundi,
 „ estque hoc tuæ lucis beneficium
 „ pro universis mortalibus. Age er-
 „ go, voca illos, & si tibi placet, ego
 „ ipsa Præconis obibo vicem; tua
 „ vox ero: Huc ego illos magnis
 „ clamoribus accerlam. Hisce pro-
 „ latis guardenti fervore Spiritus vo-
 „ cem suam levavit & dixit. „ Vos
 „ sancti, qui in gratia DEI estis huc
 „ adeste, quandoquidem porta est
 „ patens; intrate in requiem sancti-
 „ tatis vestræ. Vos peccatores, qui
 „ poenas variis reatibus vestris de-
 „ bitis formidatis, venite, adeste,
 „ intrate ad postulandam sceleribus
 „ veniam, & vobis porta hæc patet.
 „ Vos infideles, qui sedetis in tene-
 „ bris & umbra mortis, venite, in-
 „ troite ad vitam, quia fores apertas
 „ habetis. In hunc igitur modum
 „ ubi Sor. Joanna totum invitasset
 „ mundum, apparuere illi dæmones
 „ leni valde voce dicentes. Joanna
 „ consequeris denique omnia quæ ti-
 „ bi placent, jam nunc nos victi suc-
 „ cumbimus. Multas hoc nomine
 „ DEO gratias debes. At verò &
 „ DEUS è contra multum tibi debet,
 „ dum in gratiam tui quotidie nobis

tantum animarum numerum eripit.
 Omnes hujus Monasterii Sacrae
 Virgines sermonum tuorum igni-
 bus accenduntur, magisque nunc
 Divini amoris flammis ardent at-
 que deflagrant. Cognoscere satis
 poterat sagax prudensque Joanna
 quorsum vasti laverniones talibus
 intoxicatis, auro licet oblitis telis
 collinearent. Ut vero astuta vulpes
 propriis caderentur vincerentur-
 que armis, ad eos inquit: „ Quid-
 „ nam vos dicitis? Sanè putabam
 „ ego me nihil boni agere. Semper
 „ ego ejus eram opinionis, quod
 „ cuncta opera mea, omnes actus
 „ mei, omnia verba mea, plus scan-
 „ dalo quàm ædificationi bonoque
 „ servirent exemplo. Si tamen ita est,
 „ uti dicitis, agamus insimul omnes
 „ gratias cui eas debemus, nimirum
 „ DEO ac Domino nostro. Agite, „
 „ in solum vos prosterne, & me- „
 „ cum dicite: Domine, tua est glo- „
 „ ria, tua est potentia, tua Majestas, „
 „ omnia tua sunt, quæ nos Creatu- „
 „ ra tua bona habemus. Non nobis „
 „ Domine, non nobis, sed SS. tuo „
 „ Nomini, sit gratiarum actio, laus „
 „ & gloria. Nihil loquimini? Non „
 „ laudatis mecum DEUM? „ Quid
 „ oro ad torquendos dæmones exco-
 „ gitari queat acutiùs astutiusque? Sic
 „ eis Sor. Joanna os obstruxit, elin-
 „ guesq; ac mutos reddidit. Et quam-
 „ vis Tartaræ vulpes supra modum
 „ versutæ sint, nunquam tamen cogi-
 „ târant, quod mulier una in maxi-
 „ mum suum dedecus ac detrimen-
 „ tum ita ex tempore, non præmedi-
 „ tata tam sanctam fraudem adinve-
 „ nire

*Joanna co-
 git demo-
 nes ad lau-
 dandum
 DEUM,
 sed iis ta-
 centibus.*

Ss

*Ducit eos
ad latrinas
ibidemque
eos usque
in crasti-
num alli-
gat.*

nire posset. Ut verò sponsa D. vidit quod DEUM dæmones secum laudare nollent ait porrò. „Haud enim verò decet, ut ab illoto impuroque ore vestro laudes DEI profluant; qua propter venite mecum, venite ducam ego ora vestra ad proprium competentem, que sibi locum. Duxit itaque Joanna dæmones ad communes Cœnobii latrinas, inque immundo illo loco eos alligavit, aitque illis: iste est proprius vester locus, hic vos usque in crastinum ad hoc idem tempus manebitis, & diutius etiam si voluero; Dominus enim adhuc omnia potestatem auctoritatemque mihi suam contulit. Ita ergo Sor. Joanna alligatos detinuit in prædicto loco immundos spiritus usque in crastinum, quo ei Confessor ejusdem præcepit ut solvat eos ac dimittat, quas sanè in re evidenter apparet potens DEI manus, quam DEUS famulæ suæ commodavit. „Habesne tu brachium, ait Majestas ipsius ad patientem *Iob. cap. 40. ut DEUS?* Nunquid extrahes Leviathan hamo & fune ligabis linguam ejus? Nunquid illudes ei sicut avi? Nequaquam, fortitudo talis viro tali data non est. Hic autem videmus mulierem istam id in Leviathan patrâsse, quod vir, qualis Job erat, efficere non potuit. O potentia DEI! Tu sola per infinita euscemodi vasa superbos spiritus ligare eisdemque potes illudere. Uluabant præ nimio furore dæmones, dum conspiciunt redactas ab una muliere in nihilum tam altutè

consarcinatas fraudes suas, quodque illos Joanna non vi solum aperta, sed & quod sentiebant magis, piâ sanctâque astutiâ & fraude superâisset. Agnoscebant itaque liquidò miseri diaboli per ejusmodi varias ac subtiles delusiones explosi, in suis propriis fraudibus ac sutelis nullos se oculos habuisse. Nihilò secius tamen nitebantur Joannæ persuadere, ut à severis pœnitentiæ operibus desistat, atque ut ea de re Christi sponsa cò meliùs edoceret, sub discretionis pallio usi sunt sequentibus argumentis. Ecquid conspicias, aiebant illi, te nunc senem annisque proVectam, ac vires tuas pertenuis esse? Quòd equidem in flore tua ætate corpus tuum adeò durè acerbè tractaveris, rectè id actum. At verò nunc quando corpus tuum sic emaciatum, fractum ac imbecillum est, sanè plusquam æquum rectæque rationi consentaneum est, ut ei aliquantum quietis indulgeas. Nullumne tu discrimen inter senium ac juventutem facies? An non vides grandem omninò esse dementia, cum quis in debili effœtaque senectute, id præstare vult, quod in vigente atque robusta ætate egit? Quantò tu ageres melius, si post tam duram omnique possibilitate peractam pœnitentiam, jam nunc aliquid imbecillitati tue concedas conniveasque, & à pœnitendo desistas: quò sic nimirum vitam proroges diutius, atque ita etiam DEO servias productius. Solebat eodem tempore Sor. Joanna suo Confessori dice-

ec.

*Dolosa de
monum
erga Ioh.
nam com-
passio.*

*In
fid
na
mo
pu*

re: „Pater, res profectò mira in-
„usitataque est, quòd & diaboli
„amorem commiserationemque
„hominibus exhibeant. Quis un-
„quam tale quid cogitavit aut vidit?
„Dum aliquando Joanna ante
„Christum Cruci affixum noctur-
„no stare tempore, dolosi vafri-
„que spiritus in jam dicta fictæ
„palliatæque commiserationis ma-
„teria, pugnam exorsi fuere acer-
„rimam, at verò Joanna, quæ
„admodum expedita erat ad ob-
„viandum illis, sequentibus eos
„verbis alloquitur: Si vos tanto-
„pere commiseratione nostri tan-
„gimini, æquum profectò & dig-
„num est, ut majorem illi exhi-
„beatis, qui majorem magis pro-
„meruit. Adeste ergo & videte,
„ut hic Cruci affixus Dominus,
„tam atrociter sit vulneratus tam-
„que malè ac indignè habitus.
„Compatimini illi: hic vos ope-
„ram optimè collocabitis. Ubi er-
„go Dæmones conspexere suismet
„se tendiculis laqueisque indutos,
„horrendum rugire ac ejulare cæ-
„perunt. Et quia cernebant bonam
„Joannæ voluntatem nec fraude
„nec apertâ vi superari ab se posse,
„aliâ exorsi telam, impugnandum
„sponsæ Christi intellectum sibi
„lumpserunt, diversa ac variâ con-
„tra S. Fidem nostram argumenta
„contexendo. Dum quandoque
„Joanna in Dominica quadam cum
„aliis sacris Virginibus Primam con-
„cinit, ponè ad latus ejus diaboli
„sefe applicuere, cumque symbo-
„lum Div. Athanasii caneretur, fa-

mulæ DEI dixerunt: Mentiris tu-
saga, tu venefica seductrix, men-
tiris omnia quæ dicis, & vos quæ
hic canitis, mentimini omnes.
Vos, reponit Joanna, ii estis, qui
mentimini, utpote spiritus men-
daees: nos verò veritatem pro-
ferimus. Tumque blasphemus spi-
ritus Joannam tentârunt, indu-
cere eam tentantes ut DEUM
blasphemaret. Detestabilis hæc im-
pugnatio visa est Joannæ ipsâ
morte acerbior. Quoniam verò
ejus causa vehementer tristaba-
tur angebaturque molestiam suam
ac dolorem Confessario indica-
vit. Ille verò eidem præcepit ut
malignos hostes ad se vocet eos
liget, secumque laudare DEUM
compellat. Fecit ut jussa fuerat
Ancilla DEI. Præcipit in DEI no-
mine ut ad se veniant, tumque il-
lis pedes vincit & ait: Adeste vos
malitiosi spiritus, hic omninò
laudandus vobis est ac benedi-
cendus DEUS. Igitur mecum e-
dicite: „Laudo, magnifico & glo-
„rifico DEUM omnipotentem.
„Laudo magnifico & glorifico ejus
„Divinum esse omnesque ejusdem
„proprietas. Laudo, magnifico
„ac glorifico ipsius Incarnationem,
„Passionem, mortem ac sanctissi-
„mum ejus Nomen. Laudo, mag-
„nifico & glorifico purissimam e-
„jus Matrem, ac Virginem Ma-
„riam, quæ sine macula nævoque
„culpæ originalis est concepta.
Quid? agebant dæmones, hocce
nobis dicendum est? Hoc nos non
faciemus. Non? respondet Joan-
na;

Ss 2

na;

Quos illa
insigniter
dolus suis
irretit.

Itemque
spiritu
blasphemia,
sed in
suum ma-
lum.

Eos ipsa
namque li-
gat ac DE-
UM diser-
tis verbis
laudare
cogit.

In materia
fidei Ioan-
næ dæ-
mones im-
pugnant.

na; igitur certi estote vos hic alligatos captivosque eousque detinendos, donec id præstetis. Tum ululare rugireque superbi spiritus. O quod maledicta una anus, clamabant illi, una improba muliercula, tali nos pudore ac dedecore afficiat! Prò qualis est infernus iste, nos hic captivos teneri! Exsolve nos tu maledicta vetula, faciemus quod jubes. Non sic impii, Joanna inquit, hinc ego vos non solvam, nisi prius DEUM Sanctissimamque ejus laudetis Parentem. Sine modo nos in pace, rursus regerunt dæmones, ac dimitte liberos, jam enim id intus mente proferimus, quod tu dicis. Non ita fieri debet, iterum ad illos Joanna, necesse est, ut clarè, expresse, elatâque voce pronuncietis, quod ego dico. Ad extremum tandem adegit Joanna dæmones, clarâ elatâque voce Majestatem Divinam ac SS. ejus Matrem laudare, omniaque profani verba, quæ illis ipsa præibat. Denique eâ rationis effectum est, ut ex ore hostium suorum DEUS laudem perciperet.

Amoenissimus ejuscemodi scenæ ludus cum Spiritibus nequam, in alia quadam solenni celebritate est exhibitus, videlicet festivitate Immaculatæ Conceptionis Gloriosissimæ Virg. MARIE, dum Joanna Matutinis laudibus tota cum congregatione sacrarum Virginum interesset. Accesserant eam tunc dæmones dixeruntque: tu mentiris, iterumque mentiris, & vos quotquot accitis stultæ, simul cunctæ mentimini omne id quod hic asseri-

tis & confitemini. Vos infames A. postatæ spiritus, reponit generosa Christi sponsa, vos ii estis qui mentimini, utpote patres mendacii, nullum vos verbum proferitis, quod cum veritate constet. Conceptam esse supremam Virginum MARIAM in gratia experiteque maculæ puritate, tam liquida perspicuaque est veritas quàm Solis jubar; proque hac veritate nos omnes cupimus omnem venarum sanguinem effundere, atque, si necesse foret, vitam nostram in assertionem ac propugnationem hujus veritatis millenis vicibus ponere. Jam nobis abundè perspectum est, quantum vos sublime istud mysterium aversemini, siquidem sanctissimæ hæc victrixque Virago jam tunc vobis nobili triumpho caput contrivit, & ceu vilia abjectaque mancipia catenarum vinculis constrinxit. Mentiris tu, clamabant illi, mentiris; inventum hoc ab Agreda venit, cui nos, quantum erit possibile adversabimur, ne cum hac sua opinione perumpat. Sed quid vos, aiebat famula D. vestra in adversum contentione efficietis? Quas vires habetis vos contemptibiles nautique Creatura? Quis est ut DEUS? ipsius Majestas opinionem hanc quæ majori suæ Matris honoriservit firmabit & constabilet. Tali à responso Tartarei spiritus cum ingenti furore exarsissent, projectam Sor. Joannam in Chori medium caperant verberibus plagisque afficere, sic ut nec sacræ Virgines eam tueri possent. Sed

Iterum Jo-
anna con-
tra demo-
nes propu-
gnat im-
maculatâ
Deiparæ
Conceptio-
nem.

Sed momento conspiciunt assurge-
re Joannam, & invicto daemones
animo compellere: „O vos ambi-
„tiosæ, ajebat, vos inflata feræ bel-
„luz, nihil equidem ego miror, Re-
„gina Cæli vos obstreperæ ac ad-
„versari, qui nefaria perduellione,
„adversus Regem vestrum confur-
„rexistis, crimenque laesa Majesta-
„tis Divinæ perpetrastis, ac verò
„cuncta in maximum vestrum ce-
„dent malum. Huc vos adeste pro-
„tinus, impia vestra genua curvate,
„& confitemini illibatam Reginæ
„nostræ DEIque Genitricis MA-

*Daemones
coguntur
immacula-
tam DEI
Matris
concep-
tionem consi-
teri, quam
quidam
homines
impugnât.*

*Coguntur
item idem
toti Matru-
nalis Offi-
cio ad stat-
lam alligari
invenisse.*

RIÆ puritatem. Hæc ubi protu-
lit Joanna, apparuerunt illi Gloriosi
Patriarchæ Dominicus & Francis-
cus, grandique cum Majestate man-
daverunt daemonibus, ut Ancillæ DEI
jussis pareant, cumque ea profe-
rant: Benedicta sit atque laudata
immaculata Conceptio amantissi-
mæ Domina nostræ Virginis MA-
RIÆ. Itaque coacti sunt morem
gerere, licet contra suam volunta-
tem, ambo verò sancti alligarunt
eos ad unum Chori sedile, cum hoc
mandato, ut toti trium horarum
Officio Matutinali intersint. Toto
illo tempore ignem ore oculisque
vomebant, frementes horrendeque
ululantes ajebant: Non, non, non.
Tanto cum plausu ac honore viera
hæc Monialis, cum illa Virguncula
de Agreda, ludum istum nequa-
quam finiet. Porro Virguncula illa
de Agreda vocabatur ab illis Reve-
renda Mater Maria de JESU. Pos-
sent quidem de hac Ancilla DEI, ac
historiæ sanctissimæ ejus Matris mi-
rabili Auatrice multa dici, ego verò

gloriam ejus venerabor silentio,
quippe ejus propria scripta, quæ
omnem eloquentiæ humanæ vim
superant, sat superque celebra-
tæ, claritatemque præstantissimæ
Matris palam faciant. Quod verò
Burgensem Provinciam nostram
DEUS tam eximie illustravit tacen-
dum non est. Siquidem præteritis
innumeris utriusque sexus qui in
Cœnobitica vita notæ sanctitatis
odore fragrantés vixerunt atque
decesserunt, tria tamen uno tem-
pore in hac Provincia luxere simul
sidera, quæ suo radiorum Solis æ-
mulo fulgore mundum illustrarunt,
atque igneo Zelo suo unâ infernum
exusserunt & consumpserunt. Vi-
delicet in Conventu D. Claræ in
Tudela de Navarra Reverenda Ma-
ter Sor. Hieronyma ab Ascensione,
in Discalceatarum Cœnobio Con-
ceptionis in Agreda, Venerabilis
Mater Maria de JESU, & in nostro
Conventu D. Claræ in Burgos no-
stra R. Mater Sor. Joanna à JESU
MARIA.

Præter hos, nunc & præcedente
Capite recensitos nobiles trium-
phos, innumeros alios magnanima
Virgo nostra Sor. Joanna reporta-
vit, ideoque solebat de stygiis hosti-
bus Confessario suo dicere. Pater,
malè quidem illi me excipiunt, mag-
nasque mihi creant molestias, ac
verò ego è contra iis insigniter re-
fundo agoque quicquid eis noviesse
contrarium. Poterat id etiam facile
agnosci ex timore famulæ Christi
quem Daemones habebant, ita ut
Joanna multoties Tartareos hostes
provocaret, illi verò in Sor. Joannæ
præsen-

*Daemones
Joannam
timent e-
jusque præ-
sentiam
non ferant*

CAPUT XIII.

Christus D. monstrat Sor. Joannæ pœnas inferni ac Purgatorii, ut ad patiendum pro peccatoribus tanto acrius animetur.

præsentia tremere. O quam ignavi timidi que sunt illi, qui Omnipotentia DEI non fidunt, viamque virtutis extimescunt. Hi non absimiles videntur exploratoribus terræ promissionis, qui Num. c. 21. reversi, animo pavido ac degenerare dixerunt, fieri non posse ut hæc terra expugnetur, quam instar gigantum proceri homines incolerent. Pro vecordes ignavosque mortales! Tale vobis tamque peculiare adest de Cælo auxilium, tanta quoque cum in Ægypto tum in solitudine patrari à Deo vidistis miracula, & jam quàm grandes quamque longi sint hostes vestri metiri vultis? Objici hoc idem universis Christi nomen professis potest, qui verbis factisque monstrant se virtutem, solitudinem, Divinum servitium exhorrescere, quoniam videlicet aliquantum molestiarum, tentationum, afflictionum dolorumque in DEI servitio veraque Christiana vita sentire perferreque coguntur. O vos vecordes Christianos! Postquam Servator noster Christus, tam excellens ac Venerabilissimum vobis reliquit Sacramentum, totque nobis favoribus & auxiliis præsto est, nunc ulnâ hostes vestros metiri vultis? Pudorem reverâ ruboremque incutit omnibus nobis hæc tenera Virgo, quæ de tot tamque potentibus adversariis gloriosos egit triumphos.

***
***

Duabus potissimum rationibus rebellis nostra voluntas excitari moverique potest ad odium peccati & satisfactionem pro eodem. Primò Duo modi quòd suprema Divina Majestas, quibus à quam super omnia ex toto corde peccando totisque viribus nostris diligere tepeccator nemur per peccatum lædatur. 2. retrahitur. Quòd peccatum nobis proximisque nostris summè damnosum noxiumque sit, dum scilicet illud peccato-rem æternis gehennæ ignibus ac pœnis, aut minimum temporali Purgatorii pœnæ addicit ac damnat. Posteaquam Christus D. primam rationem, nempe quàm graviter, sceleribus mortalium offendatur, sponsæ suæ Sori Joannæ à JESU MARIA variis singularibusque modis patefecit, alteram etiam subinde rationem, nimirum quàm noxium hominibus esset peccatum eidem manifestare voluit. Et quidem tali modo ut sponsa ejus corporeis oculis atrocitatem pœnarum, quas peccatores in inferno pendere perpetique coguntur conspiceret posset. Quòd verò Sor. Joannæ inferni purgatoriique pœnas viderit, enarrat ipsa suis propriis sequentibus verbis. "Dominus, inquit illa in sua vita, permisit ut infernum inspicerem. Quadam vice Angelus meus Custos me ad eam undique tristem infernum."